

# Jézus üzenete a hét gyülekezetnek



## SZOMBAT DÉLUTÁN

**E HETI TANULMÁNYUNK:** Ézsaiás 61:10; Jelenések 2:8-29; 3:1-22

*„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében” (Jel 3:21).*

János által Jézus levelet küldött a népének Patmoszról, amiben hét üzenet áll. Az üzenetek a korabeli ázsiai gyülekezeteknek szóltak, a szimbólumai ugyanakkor prófétai képet festenek az egyház állapotáról a történelem korszakain át.

A levelek összevetéséből kitűnik, hogy ugyanazt a hatrészes szerkezetet követik. Mindegyik elején Jézus néven szólítja az adott gyülekezetet. A második rész ezzel a kifejezéssel nyit: *„Ezt mondja...”*, majd Jézus minden egyes gyülekezetnek az 1. fejezetben található jellemzőkkel és szimbólumokkal mutatkozik be. A róla szóló leírás mindig az adott gyülekezetek konkrét szükségleteihez igazodik. Ezzel rámutat, hogy valóban képes segíteni nekik a különféle küzdelmeikben és helyzetekben. Ezután értékeli a gyülekezetet, majd tanácsokat ad, hogyan kerülhetnek ki nehéz helyzetükből. Minden levél kéréssel zárul, hogy hallgassanak a Lélek szavára, végül pedig a győzteseknek Jézus ígéreteket ad.

Amint a múlt heti tanulmányban az első, az efzeusi gyülekezetnek szóló üzenet elemzése közben megfigyeltük, valamint ezen a héten a további hat üzenet vizsgálata közben látni fogjuk, Jézus minden helyzetben reményt és válaszokat kínál a gyülekezeteknek, a saját szükségleteikhez mérten. Tehát bizonyosan ma is képes megtenni azt, amire szükségünk van!

## KRISZTUS ÜZENETE SZMIRNÁNAK ÉS PERGAMONNAK

Szmirna gyönyörű és gazdag város volt, egyben a kötelező császárkultusz egyik központja. Jogvesztéshez, üldözéshez, sőt mártírhalálhoz is vezethetett az uralkodó imádatának a megtagadása.

**Olvassuk el Jel 2:8-11 szakaszát! Hogyan illik Jézus bemutatkozása a gyülekezet helyzetéhez? Milyen helyzetben volt a gyülekezet? Hogyan figyelmeztetett Jézus arra, ami rájuk várt?**

A szmirnai gyülekezetnek szóló üzenet profetikusan alkalmazható az apostoli kor utáni egyházra, amikor a Római Birodalomban kegyetlenül üldözték a keresztényeket. A Jel 2:10 versében említett „*tíz nap*” a Diocletianus által indított, tíz évig tartó üldözésre mutat Kr. u. 303-313 között, addig, amíg Nagy Konstantin ki nem adta a keresztények számára vallásszabadságot biztosító milánói ediktumot.

Pergamon különböző pogány kultuszok központja volt, többek között Aszklépioszé, akit a gyógyítás görög istenének tartottak. Úgy nevezték, hogy „a Megmentő”, és a jelképe egy kígyó volt. A gyógyulást keresők messzi tájakról érkeztek Aszklépiosz szentélyéhez. Pergamon vezető szerepet töltött be a császárkultusz erősítésében, ami Szmirnához hasonlóan ott is kötelező volt. Nem csoda, hogy a szöveg szerint a pergamoni keresztények abban a városban éltek, „*ahol Sátán királyiszéke van*” (Jel 2:13).

**Olvassuk el Jel 2:12-15 verseit! Hogyan mutatja be magát Jézus ennek a gyülekezetnek? Hogyan értékelte a lelkiállapotát?**

A pergamoni keresztényeknek a gyülekezeten kívül és belül is kísértésekkel kellett szembenézniük. Míg a többségük hűséges maradt, némelyek – a „nikolaiták” – a pogánysággal való kompromisszumkötést szorgalmazták, hogy elkerüljék az üldözést. Bálámhoz hasonlóan, aki csábításával hitehagyásba, Isten elleni bűnbe vitte az ígéret földje felé tartó izraelitákat (4Móz 31:16), ők is kényelmesebbnek, sőt kifizetődőbbnek tartották azt, hogy engedjenek a hitükből. A jeruzsálemi zsinat ugyan eltiltotta a hívőket „*a bálványoknak áldozott dolgoktól*” (ApCsel 15:29), Bálám tanítása azonban arra vette rá a gyülekezeti tagokat, hogy elvessek ezt a döntést. Jézus csak egy megoldást ajánlhatott Pergamonnak: „*Térj meg*” (Jel 2:16).

A pergamoni gyülekezet prófétai képet ad az egyházzal nagyjából Kr. u. 313 és 538 között. Néhányan hűségesek maradtak, ám a lelki hanyatlás és a hitehagyás gyorsan terjedt.

## KRISZTUS ÜZENETE THIATIRÁNAK

Mai ismereteink szerint Thiatirának a többi városhoz viszonyítva nem volt különösebb politikai vagy kulturális jelentősége az ókori történelemben, a gyülekezete pedig a feledés homályába merült. A Római Birodalomban az embereknek céhekbe kellett tömörülniük, hogy üzletük vagy munkájuk lehessen. Thiatira városa különösen faszírozta ezt a követelményt. A céhek tagjainak részt kellett venni a céhek ünnepein, el kellett járniuk a templomi szertartásokra, amelyek során gyakran erkölcstelenségek folytak. Aki nem engedelmeskedett, azt kizárták a céhből és gazdasági szankciókat szabtak ki rá. A kor keresztényeinek választaniuk kellett a teljes megalkuvás vagy az evangélium iránti hűség következtében a teljes kirekesztetés között.

**Olvassuk el Jel 2:18-29 szakaszát! Hogyan mutatkozik be itt Jézus (lásd még Dán 10:6)? A gyülekezet mely tulajdonságait ismerte el? Milyen kérdés zavarta őket?**

---

---

A pergamonihoz hasonlóan a thiatirai gyülekezetre is nyomás nehezedett, hogy a pogány környezetben engedményeket tegyen. A „Jézabel” név Akháb király feleségére utal, aki hitehagyásba vitte Izraelt (1Kir 16:31-33). Jézus lelkileg erkölcstelennek mutatja be. Akik az igazságból engedményeket téve „tisztátalan”, pogány gondolatokat és szokásokat vettek át, lelki értelemben paráználkodtak vele.

A thiatirai gyülekezet az egyház állapotát szimbolizálja Kr. u. 538-1565 között. A veszély nem az egyházon kívülről támadt, hanem belülről. A Biblia helyére a hagyomány lépett, Krisztus papságát emberi papság és szent ereklyék váltották fel, az üdvösség elérése eszközeinek pedig a cselekedeteket tekintették. Aki nem engedett a megromtó befolyásnak, azt üldözték, kivégezték. Az igaz egyház évszázadokon át a pusztaságban talált menedéket (lásd Jel 12:6, 13-14). Jézus ugyanakkor elismerően szól a thiatirai gyülekezet hitéről és szeretetéről, cselekedeteiről és szolgálatáról – amelyek a reformációra és a Bibliához való visszatérés kezdetére mutatnak.

**Gondolkodjunk el Jel 2:25 szavain: „de amitek van, azt tartásátok meg, amíg eljövök” (RÚF)! Mit jelentenek nekünk e szavak közösségesileg és egyénileg? Mit kaptunk Jézustól, amihez ragaszkodnunk kell?**

## KRISZTUS ÜZENETE SZÁRDISZNAK

Szárdisz történelme dicsőséges volt, a római korszak idejére viszont a város már elveszítette tekintélyét. Még ugyan nagy gazdagságnak örvendett, de dicsősége inkább a történelmi múltban gyökerezett, mint a jelenkor valóságában. Az ősi várost egy meredek hegyre építették, ezért szinte bevehetetlen volt. Polgárai olyan biztonságban érezték magukat, hogy nem őrizték igazán a várfalakat.

**Olvassuk el Jel 3:1-6 verseit Mt 24:42-44 és 1Thessz 5:1-8 szakaszai mellett! Lelkiállapotuk gyógyszereként milyen három dologra szólítja Jézus a szárdiszi keresztényeket? Azt mondja nekik, hogy „Vigyázz”. Hogyan illeszkedik ez a figyelmeztetés a város történelméhez?**

---

---

---

A szárdiszi keresztények közül Jézus csak keveseket ismer el hűségeseznek, lelki értelemben a többségük halott. Nem vádolja a gyülekezetet nyílt bűnnel vagy hitehagyással (mint ahogyan a pergamoniakat és thiatiraiakat sem), de kifejezi, hogy lelki letargiában szenvednek.

A szárdiszi gyülekezetnek szóló üzenet prófétai értelemben nagyjából 1565 és 1740 között, a reformáció utáni kor protestánsainak lelki helyzetére alkalmazható, amikor az egyház élettelen formalizmusba és lelki önteltségbe süppedt. A racionalizmus és az elvilágiasodás áramlatainak a hatására az evangélium üdvözítő kegyelme és a Krisztus iránti elköteleződés helyett inkább a tantételek száraz, filozófiai érveire tették a hangsúlyt. Bár az egyház ebben a korszakban élőnek tűnt, lelki értelemben halott volt.

A levél minden keresztény nemzedékre alkalmazható. Némelyek folyton dicsőséges kifejezésekkel hangoztatják múltbeli hűségüket Krisztus iránt, ám nem sokat tudnak mondani Krisztussal való tapasztalataikról a jelenben. A vallásuk névleges, hiányzik belőle az őszinte, szívbeli hit és a komoly elköteleződés az evangélium iránt.

**Miért mondható el a hit általi megigazulás nagy igazságának fényében, hogy a cselekedeteinket Isten nem találta „teljeseknek”? Mit jelent ez, és hogy tehetjük „teljessé” a tetteinket előtte? Lásd Mt 5:44-48!**

## KRISZTUS ÜZENETE FILADELFIÁNAK

Filadelfia („testvéri szeretet”) volt a Jézus által megszólított hatodik gyülekezet. A város a birodalmi kereskedelmi útvonal mentén helyezkedett el, egy hatalmas, gazdagon termő fennsík kapujaként. A régészeti ásatások arra utalnak, hogy sokan gyógyulást keresve érkeztek központjába. A várost gyakorta rázták meg földrengések, ezért a lakói vidékre költöztek, egyszerű kunyhókban éltek.

**Olvassuk el Jel 3:7-9 verseit! Hogyan illeszkedik a gyülekezet helyzete az, ahogyan Jézus bemutatja nekik magát? Mire vonatkozik a kijelentése, hogy „kevés erőd van” (Jel 3:8)?**

---

Profétai értelemben az ennek a gyülekezetnek szóló üzenet az első és második ébredési hullám jelentős protestáns mozgalmaira vonatkozik Nagy-Britanniában és Amerikában, 1740-1844 között. Isten népe ekkor valóban igyekezett megtartani „*az én beszédemet*” (Jel 3:8) a nekik adott világosság szerint. Egyre nagyobb hangsúlyt helyeztek az Isten parancsolatainak való engedelmességre és a tiszta életre. A „*nyitott ajtó*” nyilván a mennyei szentélybe vezető utat jelenti, mivel a szakasz említi Isten templomát (lásd Jel 3:12; vö. 4:1-2). Az egyik ajtó bezárása, a másik ajtó kinyitása arra a változásra mutat, ami 1844-ben történt Krisztus főpapi szolgálatában.

**Olvassuk el Jel 3:10-13 verseit! Mi utal arra, hogy az idő rövid és Jézus visszajövele közeleg? Mi a jelentősége annak, hogy Isten felírta nevét a népére (Jel 3:12, lásd még 2Tim 2:19)? Amennyiben a név a jellemet jelképezi. Mit árul el 2Móz 34:6 azokról, akik Isten nevét viselik?**

Az Atlanti-óceán mindkét partján nagy ébredés történt a gyülekezetekben. Az 1844-et megelőző években a világ több pontján hirdették Krisztus közeli visszatérésének az üzenetét. Arra vonatkozik az ígélet, miszerint Isten felírja nevét a győztesekre, hogy a jelleme meglátszik rajtuk. Krisztus visszajövetelének az ígérete éppen olyan fontos, mint az, hogy az Úr felkészíti a népet arra a hatalmas horderejű eseményre, megbocsátja bűneiket és törvényét a szívükbe írja (lásd Fil 1:6; Zsid 10:16-17).

**Mit jelent számunkra Krisztus közeli visszatérésének a reménye? Hogyan töltsd el bizonyossággal az Úr ígérete, hogy be is fejezi az elkezdett munkát?**

## LAODICEAI KERESZTÉNYEK

A Jézus által utoljára megszólított gyülekezet Laodiceában, egy fő kereskedelmi útvonal mentén fekvő gazdag városban volt. A települést gyapjúiparról, bankjairól (hatalmas mennyiségű aranyat tároltak) és szemkenőcsöt készítő orvosi iskolájáról ismerték. A jómód önelégültté tette Laodicea polgárait. Kr. u. 60 körül, amikor egy földrengés elpusztította a várost, a lakosok visszautasították Róma segítségét, mondván, hogy mindenük megvan a munkálatok elvégzéséhez. A vízhiánnyal küzdő városba a távoli Hierapolisz melegvízű forrásaiból vezetékkel juttatták el a vizet, ami langymeleg lett, mire Laodiceába ért.

**Olvassuk el Jel 3:14-17 és Hós 12:8 verseit! A városra jellemző önelégültség hogyan hatott a laodiceai keresztényekre?**

Jézus sem súlyos bűnök, sem eretnokség, sem hitehagyás miatt nem dorgálta meg a laodiceai keresztényeket. Inkább a lelki közönybe hajló öntel-séggel volt a baj. Hangoztatták, hogy gazdagok és semmire sincs szükségük, pedig szegények és mezítelenek voltak, nem látták, milyen állapotban is vannak lelkileg.

A laodiceai gyülekezet szimbolizálja Isten egyházának lelki viszonyait a földi történelem vége felé, amint *A jelenések könyvének* bizonyos, az utolsó időre vonatkozó szakaszai mutatják. Az egyik ilyen kapcsolódási pont Jel 16:15 versének zárójeles része, ami visszautal a „fehér ruhára”, Krisztus igazságára. A lelkileg mezítelen Laodiceának pontosan erre van szüksége (lásd Jel 3:18). Az armageddoni lelki csatára vonatkozó utalások között hangzik el a figyelmeztetés, hogy őrizzék meg a ruháikat, ne járjanak mezítelenül. Első látásra furcsának tűnhet a jézusi intés időzítése, hiszen ekkor nem lehet szert tenni az öltözetre, már mindenki számára lezárult a próbaidő. A figyelmeztetés a hatodik csapással és Armageddonnal kapcsolatban hangzik el, amikor Jézus figyelmezteti Laodiceát, hogy még a rettenetes küzdelem kezdete előtt készüljön fel, nehogy örökre késő legyen. Jel 16:15 tehát inti a laodiceaiakat, hogy ha nem fogadják meg Jézus tanácsát, hanem továbbra is mezítelenek maradnak (Jel 3:17-18), visszajövetelekor elvesznek, megszégyenülnek (lásd 1Jn 2:28–3:3). Jézus a szeretetéről biztosítja a laodiceaiakat, kérleli őket, hogy térjenek meg (Jel 3:19). A befejezésben az ajtó előtt áll, bebocsátást kér (Jel 3:20), mint Én 5:2-6 szakaszának szerelmese. Aki kinyitja az ajtót és beengedi, annak igéri, hogy meghitten együtt vacsoráznak és végül majd ott ülhet vele a királyi székében (lásd Jel 20:4).

## TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A Jelenések könyve” c. fejezet, 380-389. o.

A gyülekezeteknek szóló hét üzenet a hét gyülekezet lelki hanyatlását sejteti. Az efezusi gyülekezet még hűséges volt, bár elveszítette az első szeretetet, a szmirnai és a filadelfiai gyülekezet is nagyjából hűséges maradt. Pergamon és Thiatira mind több és több kérdésben megalkuvóvá vált, a tagok túlnyomó része teljesen eltért az apostolok tiszta hitétől. A szárdiszi gyülekezet igen súlyos állapotban volt. Tagjainak a többsége nem élt összhangban az evangéliummal. Filadelfia szimbolizálja a kevés hűségest. A laodiceai gyülekezet olyan letargikus és önelégült állapotban volt, hogy jót nem lehet mondani róla. Minden üzenet záró szakaszában Jézus ígéretet mond azoknak, akik megfogadják tanácsát. Viszont arra is felfigyelhetünk, hogy a gyülekezetek nyilvánvaló lelki hanyatlásának árnyában egyre több ígéret hangzik el. Jézus első üzenete Efezusnak szól, amely csupán egy ígéretet kap. A lefelé haladó lelki áramlatban a gyülekezetek azonban mindig több ígéretet kapnak, mint az előzőek. Végül a laodiceai gyülekezet ugyan csak egyetlen ígéretet kap, de az a legnagyobb: Jézus királyi székére ülhetnek (Jel 3:21).

## BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A gyülekezetekben tapasztalható lelki hanyatlás mellett hogyan tükrözi az ígéretetek növekvő száma azt is, hogy ahol a bűn megnövekszik, ott a kegyelem még inkább bővülködik (Róm 5:20)? Gondoljunk ezt végig annak fényében, hogy „az egyház bármilyen gyenge és fogyatékos, mégis az egyetlen a földön, amelynek Krisztus páratlan figyelmet szentel. Féltő gondoskodásában szüntelen figyelemmel kíséri és Szentlelke által megerősíti” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 376. o.)!
- 2) A keresztények gyakran mondják, hogy az ipari és kereskedelmi nagyvárosokban nehéz keresztényként élni. Az ókori gazdag, ázsiai városokban voltak olyan keresztények, akik hűségesek maradtak az evangéliumhoz és tántoríthatatlanul kitartottak Istennel való szövetségük mellett a pogány környezet nyomása ellenére is. Mit tanulhatunk ebből? Gondoljunk az ázsiai keresztényekre Jézus imája fényében (Jn 17:15-19)! Hogyan vonatkozhat a mai keresztényekre, különösen a nagyvárosokban élőkre, hogy a világban vannak, de nem a világból valók? Hetednapi adventistaként hogyan vehetnénk még inkább szívünk-re a laodiceai üzenetet?

## KIS SZABÓ JUDIT:

### HÍVTÁL URAM

Szerettelek amikor hideg padok közé szorított  
rendíthetetlen hitemet keményen térdepeltetem  
'üdvözlégymáriás' dogmákkal visszhangozva  
időnként megtörve feszületet mutatva magamon  
fehér ruhában kelyhet és ostyát vittem eléd  
fehéren díszített, hímzett abroszos asztalodhoz.  
Pontosan abban a pillanatban amikor kellett  
kis csengettyűkkel csengettem, s csend lett.  
Tömjén füstjében közelről pácoltam lelkem  
s hittem, hogy Krisztus testét eszem.

.....

Végül, tovább ringatott hitem, hívtál Uram  
és én mentem, messzebbre s talán közelebb  
hozzád. Most, szeretlek kibontott szabadságban  
hol 'feltámadásillatot' visz a szél, mert üresen  
áll a kereszt és a kőszir sem lakhelyed többé!  
Itt Áron vesszeje mellkasomon virágzik  
csak időnként elfelejtem megöntözni  
hol hitemet naponta harcolom, még sincs  
akkora se, mint egy mustármag. Utam  
megpróbáltatások – mely boldogságom  
s megesik, hogy akkor köszönök neked  
mikor már messzire elkerültelek.  
Már nem mondom a 'rózsafüzéres' imát  
saját szavaimmal szólok hozzád, s még ha  
nehéz is megértenem, elfogadom válaszod.  
Már nem nézem festett falakon arcodat, már  
nem hajolok keresztre szögelt szobrod alatt  
hanem élem és értem feltámadt Krisztusom  
kőszíve élő lett, hús és dobogó, itt hordozom  
érzem, mert szerető lüktetése szívembe égett  
s levettem fehér ruhám, csupán remélni tudom  
egykoron hordhatom, az igazat, a romolhatatlant.